

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/70/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200318
Dátum vydania rozhodnutia:	02.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200318.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobkyne: JUDr. P., S. proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. č. 13, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 678/2005/52/SKP-RK zo dňa 21.12.2011 o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 23/2012-38 zo dňa 18.10.2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 23/2012-38 zo dňa 18.10.2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 678/2005/52/SKP-RK zo dňa 21.12.2011, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobkyne a potvrdené rozhodnutie č. 678/2005/52/SKP zo dňa 30. augusta 2011, ktorým jej bol pozastavený výkon správcovskej činnosti podľa § 25 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 25 ods. 6 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správcoch) a podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) bol vylúčený odkladný účinok včas podaného rozkladu. Po preskúmaní predmetného rozhodnutia a vyjadrení účastníkov konania krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že správne konanie v danej veci bolo začaté z podnetu správneho orgánu na základe oznámenia žalobkyne, že jej bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom správcovskej činnosti, pričom žalobkyňa v podaní z 15.7.2011 vysvetľovala dôvody svojho postupu pri nakladaní s finančnými prostriedkami patriacimi do konkurznej podstaty ako aj následné aktivity na vymoženie pohľadávok úpadcu, vzniknutých jej konaním, ktoré dôvody zopakovala aj v podanom rozklade. Z uvedeného vyvodil krajský súd záver, že je zrejmé, že žalobkyňa už od začiatku konania bola oboznámená s jediným podkladom rozhodnutia

žalovaného (uznesením o vznesení obvinenia č. ČVS: PPZ-193/BPK-S-2010 z 28.2.2011). Neoznámenie začatia konania žalobkyňi vo veci pozastavenia výkonu správcovskej činnosti posúdil krajský súd ako vadu konania pred správnym orgánom, ktorá nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, dôvodiac, že prípadným zrušením napadnutého rozhodnutia z dôvodu formálnej procesnej vady (neupovedomenie o začatí konania) by sa dosiahlo len zopakovanie procesu bez privodenia výhodnejšieho rozhodnutia pre žalobkyňu.

V podanom odvolaní žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok považovala za nesprávny a uviedla, že súd mal každý z dôvodov žaloby preskúmať samostatne a každý z nich mal odôvodniť tak, aby odôvodnenie zodpovedalo stavu veci a bola preskúmaná zákonnosť rozhodnutia a postup žalovaného. Namietala, že (krajský) súd sa zaoberal len jednou námietkou žaloby a to že napadnuté rozhodnutie má „sankčnú“ povahu a z toho dôvodu mala byť vec pred vydaním rozhodnutia riadne prejednaná a žalobkyňa mala dostať priestor na svoju obhajobu, čo sa nestalo. Ďalej sa v odvolaní uvádza, že žalobkyňa považuje za prejav svojvôle, ak vec nebola prejednaná vo všetkých šiestich bodoch žaloby.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Upozornil, že žaloba sa nedelí na body, ktoré žalobkyňa spomína v odvolaní a preto nie je zrejmé, čo konkrétne považuje žalobkyňa za nedostatočne preskúmané, odôvodnené. Z toho, čo je možné identifikovať ako namietané skutočnosti je jedine zrejmé že žalobkyňa namieta neumožnenie vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, ktoré malo viesť k vadnému posúdeniu veci, viedlo k nesprávnemu a nezákonnému rozhodovaniu o rozklade a k vydaniu rozhodnutia krajského súdu. K námietke neposkytnutia priestoru na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom žalovaný poukázal na skutočnosť, že s touto námietkou sa vyporiadal žalovaný v rozhodnutí o rozklade a krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde uviedol, že žalobkyňa mala možnosť vyjadriť sa k dôkazom a túto možnosť aj využila v podaní zo dňa 15.7.2011, kde vysvetľovala dôvody postupu pri nakladaní s finančnými prostriedkami, získanými z konkurznej podstaty. Zopakoval, že akékoľvek ústne pojednávanie na úrovni prvostupňového rozhodovacieho orgánu nemohlo spochybniť existenciu uznesenia o začatí trestného stíhania, na ktorom podklade sa v konečnom dôsledku pozastavila činnosť žalobkyne ako správkyne. Mal za to, že krajský súd svoje rozhodnutie v danej veci náležite odôvodnil. V závere vyjadrenia uviedol, že navyše ak by aj žalobkyňa mala zásadné pripomienky, ktoré mohli viesť k odlišnému rozhodnutiu správneho orgánu ako aj krajského súdu, čím by došlo k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu, uviedla by ich minimálne vo svojom vyjadrení zo dňa 15.7.2011 alebo neskôr na pojednávaní, ktoré sa vo veci uskutočnilo na krajskom súde. Nakoľko žalobkyňa neuviedla ani jeden závažný dôvod, pre ktorý by bolo nutné považovať rozhodnutie správneho orgánu za nezákonné a zrušiť ho, krajský súd správne žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva a právom chránené záujmy alebo povinnosti týchto osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 OSP). V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP). Podľa § 249 ods. 2 OSP žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu,

ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí. Zákon kladie na obsah žaloby okrem všeobecných podmienok (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta) aj podmienky osobitné pre správne súdnictvo obsiahnuté v citovaných zákonných ustanoveniach § 249 ods. 2 OSP. Žaloba musí preto okrem označenia napadnutého rozhodnutia, označenia všetkých účastníkov konania aj účastníkov konania pred správnym orgánom (vrátane osôb zúčastnených na konaní), presného označenia výrokov, ktoré žalobca napáda (najmä, ak rozhodnutie pozostáva z viacerých výrokov), obsahovať aj konkrétne žalobné dôvody - 2 v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí. Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia, že dotknutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Za osobitnú náležitosť žaloby preto treba považovať aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím a postupom správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Obligatórnou náležitosťou žaloby je teda povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému právnemu predpisu a toto tvrdenie právne odôvodniť. Súd nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (nie jeho vecná správnosť), má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Táto požiadavka na žalobcu je v správnom súdnictve o to významnejšia, že podľa § 250h ods. 1 OSP je súd viazaný rozsahom žaloby od jej podania a žalobca uplynutím dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu nemá možnosť požadovať odpustenie zmeškania tejto lehoty (§ 250b ods. 1 druhá veta OSP).

Ako vyplýva z uvedeného, súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. V správnom súdnictve platí koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody meniť, ale rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného a ani na pojednávaní. K žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby súd v správnom súdnictve nemôže prihliadnuť. To znamená, že je výlučne vecou žalobcu, aby určil medze súdneho prieskumu a to tak po stránke kvantitatívnej ako aj kvalitatívnej. Iba v lehote podľa § 250b ods. 1 OSP je možné rozšíriť rozsah napadnutia rozhodnutia. Rozšírením rozsahu napadnutia rozhodnutia sa chápe nielen rozšírenie žaloby o ďalšie výroky, ale aj rozšírenie žalobných dôvodov, to znamená uvedenie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia práva žalobcu.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúma súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Ak je správne uváženie správneho orgánu v súlade s pravidlami logického uvažovania a ak podmienky správneho uváženia boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, z tých istých skutočností nemôže súd vyvodiť iné alebo opačné závery.

Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Súd neprihliadne na také porušenie zákona v správnom konaní, ktoré nemohlo ovplyvniť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo posúdenie zákonnosti postupu správnych orgánov pri rozhodovaní o pozastavení výkonu správcovskej činnosti žalobkyni podľa § 25 ods. 2 písm. a/ zákona o

správcoch, podľa ktorého ustanovenia ministerstvo (spravodlivosti) môže pozastaviť výkon správcovskej činnosti správcovi - fyzickej osobe, ak: a) orgán činný v trestnom konaní proti nemu vedie trestné stíhanie za úmyselný trestný čin alebo trestný čin, ktorého skutková podstata súvisí s podnikaním. Správny orgán začal konanie na základe oznámenia žalobkyne, že jej bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom správcovskej činnosti. Z obsahu uznesenia Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred ČVS: PPZ-193/BPK-S-2010 vyplýva, že žalobkyňa je stíhaná podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ako obvinená pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. h/ Trestného zákona účinného od 1.1.2006. Vychádzajúc z obsahu uvedeného uznesenia rozhodlo ministerstvo (spravodlivosti) podľa § 25 ods. 2 písm. a/ zákona o správcoch o pozastavení výkonu správcovskej činnosti žalobkyňu a minister spravodlivosti v konaní o podanom rozklade zamietol rozklad a rozhodnutie o pozastavení výkonu správcovskej činnosti potvrdil. Krajský súd v súdnom preskúmvacom konaní nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia a žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku sa vyporiadal s námietkami žalobkyne, ktoré považoval v danej veci za relevantné.

So závermi krajského súdu sa stotožnil aj najvyšší súd. Správny orgán pri použití diskrečnej právomoci (správnej úvahy) ani podľa názoru odvolacieho súdu nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správne uváženie správneho orgánu v danej veci je v súlade s pravidlami logického uvažovania. Podmienky správneho uváženia boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a právny následok založený preskúmvaným rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom. Preto z tých istých skutočností nemohol súd vyvodiť iné alebo opačné závery. Dostatočne sa vyporiadal krajský súd aj s námietkami, ktoré sa týkali neoznámene začatia konania žalobkyňu vo veci pozastavenia výkonu správcovskej činnosti, keďže s poukazom na § 250i ods. 3 OSP pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že rozsudok krajského súdu nie je náležite odôvodnený (v súlade s požiadavkami ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP), tu najvyšší súd pripomína, že obsah základného práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé konanie nevyžaduje odpoveď na každú otázku účastníka konania ale postačuje odpoveď len na kľúčové právne argumenty. Uvedenú požiadavku rozsudok krajského súdu spĺňa, keď krajský súd posúdil, že správny orgán vyhodnotil v rámci povolenej správnej úvahy zistenú skutočnosť (trestné stíhanie žalobkyne) a z vyhodnotenia vyvodil záver o potrebe pozastavenia výkonu správcovskej činnosti.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.